

Wat geef ik om uw liefde! — 't is voorbij....
Het smachten en het bittere verlangen,
Het heimelijke beven en de bange
Verrukkingen zijn nimmermeer voor mij.

Ik zie u lachend langs mij henen gaan,
En voel geen zweem van weemoed of begeeren.
Mijn hart is wenscheloos na veel ontberen.
Ik zie u koel, gelijk een vreemde, aan.

Maar gij, die onverschillig hebt versmaad
En toch mijn arme liefde aangenomen:
Mijn blikken, mijn verlangen en mijn droomen,
Hoe zult gij leven zonder liefdes baat?

Mijn hart, dat om uw liefde niet wil geven,
Krimpt samen om uw troosteloze leven.

Wat heb ik in mijn droom geschreid
Naar uwe jeugdige oogen.
Hun sterk en zoet vermogen
Heeft dag en nacht mijn hart verblijd.

Nu scheld ik hen vermaledeid,
Die mij zoo zeer bedrogen.
Zij lachten en zij logen,
En weigerden me uw gunst altijd.

Maar ik, ik kan niet slapen gaan,
Of in het vage duister
Verschijnt uw jonge luister
En uwe oogen zien mij aan.

En 'k kan dees beê slechts vinden:
God, wil die oogen blinden.
